

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevka ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Slovenci in graško višje deželno sodišče.

Vsak človek, katerega je Bog obdaroval s popolnim razumom, mora misliti, da morajo gosposke in oblasti, ki imajo razsojevati, ako je primoran iskati si pravice pri njih, poslušati ga in sprejeti od njega tožbe njegove tako, kakor jih pove, t. j. tožbe Slovence v materinem njegovem jeziku. Do zdaj se je to tudi še skoro povsod godilo in nova postava za postopanje sodnij v pravnih za premoženje in druge zadeve razen kazenskih, naravnost določuje, da imajo pravdajoči se ljudje sami tudi tedaj, če jih zagovarja odvetnik, pravico zagovarjati se tudi sami zraven odvetnika svojega. V Ljubljani se je letošnjo spomlad dogejala pravda za nek vinski kup v iznesku nad 2000 gld. Z ljubljansko sodbo nista bila zadovoljna ne tožitelj ne toženec in rekurirala sta na višje deželno sodnijo v Gradcu, ki je določila dan za razpravo na 22. junija t. l. Na razpravo prišla sta moža, ki se pravdata, vsak s svojim odvetnikom, dr. Štorom in dr. Krisperjem iz Ljubljane. Ker je vsa pravda do 23. junija tekla skoz in skoz slovensko in tudi pravdajoča se moža ne znata dosti nemško, zahtevala sta odvetnika obravnavo v slovenskem jeziku. To pa je naenkrat graška višja deželna sodnija odrekla in določila, da se mora govoriti nemško. Ta napad na zdravi razum in na postave razvnel je vse zavedne Slovence.

Postavil se je zaradi tega na noge celjski okrajni zastop in zahteval, da naj nas Slovence rešijo graškega nadsodišča in nam dajo nadsodišče v Ljubljani, oglasili so se drugi in zadnje nedeljo zbralo se je v Ljubljani okoli 100 slovenskih odvetnikov in notarjev na posvetovanje, kako pridobiti slovenskemu jeziku potrebno veljavo pri sodniških oblastih.

Sklenili so enoglasno sledeče:

Slovenski odvetniki, notarji, odvetniški in notarski kandidati obžalujejo protizakonito postopanje c. kr. nadsodnije v Gradcu, ki pri prizivni obravnavi zastopnikom slovenskih strank ni dovolila govoriti v slovenskem jeziku, ter izjavijo, da bodo:

I. a) kot zastopniki slovenskih strank brez izjeme in obzira v pisavi in v besedi rabili pri vseh državnih in samopravnih oblastvih, ki so nastanjene na slovenski, oziroma hrvatski zemlji, ter tudi v vseh pritožbah proti sklepom in razsodbam teh oblastev jedino le slovenski, oziroma hrvatski jezik, ter da ne bodo pri nobenem uradu na slovenski zemlji podpisali zapisnikov, kadar so ti nepravilno pisani v drugem jeziku;

b) da bodo kot zastopniki slovenskih strank tudi v naprej pri prizivnih razpravah v Gradcu zahtevali, naj se vrši obravnavo v slovenskem jeziku, ter se pritoževali do najvišjega oblastva kadar in kolikorkrat se ta zahteva odkloni.

II. Ta sklep se naznani c. kr. pravosodnemu, notranjemu in trgovinskemu ministerstvu in se taista še dalje naprosijo:

a) da naj imenujejo za vse urade, ki so nastanjeni v deželah, oziroma okrajih s slovenskim, oziroma hrvatskim prebivalstvom, torej v slovenskem delu Koroške, na Spodnjem Štajerskem, Kranjskem in Primorskem, brez izjeme sploh le uradnike, ki so tudi v pisavi zmožni slovenskega in hrvatskega jezika, kot konceptne uradnike pa le take, ki so to znanje dokazali vsaj z zadostnim redom, ki so ga dobili pri matritetnem izpitu;

b) da naj taista razpišejo državne ustanove za dijake, ki se hočejo posvetiti jedni ali drugi stroki, spadajoči v njih delokrog. vsaj

za toliko časa, dokler ne bode nehala pomanjkanje slovenščine povsem zmožnih uradnikov; c) da naj takoj ukažejo vsem podrejenim dotičnim oblastvom, tudi onim druge instance, da morajo v občevanje s slovenskimi strankami rabiti le slovenske in hrvatske tiskovine ter se poslužiti slovenskega, oziroma hrvatskega jezika tudi v pisavi, posebno v zapisnikih, rozsodbah ter v svojih, ustno in v navzočnosti strank prednašanih poročilih.

Presestvoval je g. dr. J. Sernec in Celja, govorili pa so gg. dr. Stor, dr. Hrašovec, notar Baš, dr. Pipuš, dr. Dečko, dr. Kraut, dr. Filipič, dr. Rybář, dr. Pretnar, dr. Majaron, dr. Krisper in drugi.

Izvedeli smo tudi po tem zboru, da se potegujelo slovenski odvetniki na Štajerskem za svojo odvetniško zbornico, da se ločijo od nemške v Gradcu.

Upamo, da bodo naporji za nadsodišče v Ljubljani in za vseučilišče tamkaj imeli dovoljen uspeh. K temu pa naj pripomore vsak zastop, posebno tudi vsaka občina slovenska, zahtevajoč nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani.

Iz bosanskih pisem.

Ruski, češki in nekateri nemški listi poročajo v zadnjem času iz Kallajevega kraljestva o prav gorostasnih razmerah in dogodkih. Človek skoro ne more verjeti, da je koncem 19. stoletja v dveh avstrijskih deželah kaj takega mogoče. Sicer je v Avstriji vse mogoče, in kjer se skriva za vladno švabsko-madžarsko čifutarijo, tam celó ni drugega pričakovati.

Evo ti bralec nekaj sadu Kallajeve vlade v Bosni in Hercegovini in po njegovih toli hvalisanih pristaših našim slovanskim bratom prizadetih krivic.

čevelj, navadno svojega moža, polovi mlado perutnino, jo pomeče vanj ter jo ponese potem v obuvalu na ledino pred hišo, kjer piščete izsuje. Koklja koklja in caplja seveda sama za svojimi. To baje popolnoma pomaga po veri naših žensk, da jastrebu („pilihu“) meso teh drobnih živalic — smrdi ter se jih v bodoče izogiblje — — — Sličnih „coprnij“ imamo še več — praznih ver vse polno! Besteplentaj, če govoriš o velikonočnih praznikih kaj o bolhah; kajti vse leto bilo bi jih potem toliko, da bi ne bilo prestati pred njimi. Na božični večer položijo na pogrneno mizo poleg jedil, denarja itd. v vrsto dvanajstih čebulovih lupin, ki pomenijo kakor so v vrsti od leve proti desni vse mesece v letu. V vsako lupino denejo nekoliko soli, ki se do drugega jutra ali celo ali samo deloma raztopi ali pa ostane vsa suha. Ravno tako bodejo tudi dotični meseci novega leta mokri ali suhi! Luč gori v okinčani hiši na božični večer vso noč.

Kakor že iz tega razvidimo, vodijo vso to stvar večinoma ženske, zlasti one starega kalibra; moški se navadno ne strinjajo z njimi. Pa kaj si hočejo!? Če se moški branijo, jih pa ženske kako drugače „nasmukajo“!

* prekanajo.

Kedar gre gospodar jeseni orat za pšenico, nastavi mu ženka v „sevnico“ ** koruzni strok, s katerim so o kolinah zamašili svinji luknjo na vratu, da ni več krvavela, in pa kako staro „žabješco“. *** Kako vero zopet stavijo v te dve stvari, umevno je samo ob sebi. Prigodi se pa, da ključavnico vzame kakšen delavec (pri nas pravimo delavcu le „težak“), in skrbni gospodarici „belijo se“ zopet lasje, ker je zginila z njo tudi sreča in rodovitnost.

Na dan sv. Jurija („Jurjevo“) imajo pa pastirji svoj praznik. Prinesejo na pašo jajec, ki si jih nabavijo po poštem ali nepoštem potu, ter pekó pod milim nebom pri nas toli slavljen „cvrtje“. Cvrtje pa mastna pečenka, kakor jo delajo n. pr. pri Sv. Ani na Hrvatskem, to sta dve najboljši jedili! — Kuharjem izvolijo navadno najpametnejšega fanta. Stariši vedo o tem prav malo ali nič!

VI.

„Dolge lase, kratko pamet“, s temi besedami še dandanes radi pikajo naši očetje svoje ženske, zgovarjajoč se na nepozabljivega vladiko Antona Martina Slomška, češ, da je uže on

** sejalnica, pletenica za seme.

*** ključavnica, podobna žabi.

LISTEK.

Kapele pri Brežicah.

Folklorističen donesek k narodopisu slovenskega ljudstva. Piše Sotelski.

V.

Ker smo govorili nekoliko že o „nasajanji“, naj omenim še sledeče.

Hišna gospodinja opravi to svoje delo najraje na gnojišči — uprav sredi gnoja — ne v hiši, da vsa nasajena jajca sigurneje dajo mladiče. Dokler kokoš sedi na jajcih, dokler jih vali, ne sme nikdo „piskati“ na piščalko — najmanj pa še pod hišno streho. Koliko neprilik imajo radi tega ubogi otroci, ki zlasti spomladi radi piskajo na svoje raznovrstne inštrumente, je pač umevno. Marsikatera prileti pravzaprav nedolžnemu paglavcu po — hrbtu. Pod hišno streho govoriti kaj o jastrebu, kako preži na piščeta ali kaj sličnega, je pregrešno in kaznjivo od gospodarice, ki misli, da potem jastreb v resnici ugrabi njena piščeta s svojimi kremplji. Temu podoben je starogrški reformizem. Pomagajosi pasicerna drugačin.

Ko se mladiči izvalé in že dobro tekajo po sobi ali kje jih imajo, vzame gospodinja velik

Mimogrede bodi povedano, da zapleni Kallay vsa poročila o bosansko-ercegovinskih razmerah namenjena v inozemstvo.

Na Vel. nedeljo ni šel v Sarajevu in Mostaru noben pravoslavni Srb v cerkev. Če si ga vprašal o vzroku, odgovoril ti je tole: Ko so se borili naši očetje proti Turku (1875—78) ostala je masa naroda doma, bila vesela in prepevala ter hodila svobodno v cerkev. Sedaj tega ni, ljudstvo trpi lakoto. Danes nima ljudstvo ne telesne ne duševne hrane. Za turških časov imelo je vsega v obilici. Kallay nam je vzel naše duhovnike in nastavljal svoje špijone.

Za časa Turkov bili so nezadovoljni samo pravoslavni in posledica tega je bil upor l. 1875. Sedaj se kažejo tudi mohamedanci nezadovoljne, ker sega vlada v njih cerkvene pravice in se mastijo z njihovim denarjem švabo mažari.

V okraju Stolac niso imeli ljudje ničesar jesti. V sili nakopavali so si turške repe in ker je zelo pekoča in povzroča razne rane v ustih, vtikali so si jo naravnost v grlo. In vlada, ki je zvedela o tej hrani, podvzela se je in naložila davek nanjo. Hotentoti in Culukafri tega gotovo ne storé! Dočim skušajo človekoljubne vlade ljudem v njih stiski pomagati, prizadeva si Kallay število stradajočih pomnožiti in njih stanje poslabšati.

Nekemu mohamedancu je bil kmet dolžan na žitu. Ker mu ni bilo mogoče dolga poravnati, šel je mohamedanec k njemu, uverit se o njegovem uboštvu. V hiši ne najde ničesar razven žene in nekaj otrok. Moža ni bilo doma. Mohamedanec vpraša ženo: Imaš kaj jesti? Nič, dé ona in zarudi; bilo jo je sram, ker ga ni mogla pogostiti. Mej tem zapazi mohamedanec, da se na ognju nekaj peče, nu, glej, to se ti bo zažgalo, mešaj brzo; to je kruh, pa praviš, da nimaš nič. Ne, ne, zavpije žena in zbeži iz sobe. Da se ne bi kruh zažgal, vzame ga od ognja in glej! kruh je bil iz drevesnih škori in z njim je hotela nesrečna mati potolažiti gladne svoje črvičke. Iz usmiljenja podari jej mohamedanec dva žaklja moke. To se je zgodilo v Dubravah blizu Stolaca.

Opisana dejstva pa kažejo razliko med nemško-mažarskimi kulturonosci in barbarskimi mohamedanci.

Še jeden primer, kako zabranjuje Kallajeva vlada pomoč stradajočim. „Srbski Vjestnik“, jedini neustrašeni list, natisnil je poziv na občinstvo, naj pomaga revežem in pošilja dotične darove v njegovo upravništvo. To je bilo Kallayu prebudo, zbal se je javnega mnjenja in zabranil nabiranje miloščin.

Ko je pogorel v Nevesinji kmet in mu razven žene in trojih otrok ni ostalo nič, napotil se je v Mostar prosjačit pomoči. Redarji ga zavrnejo domov, češ, da mora prositi poprej dovoljenja, da sme beračiti. V stiski stori to, a na prošnjo njegovo še danes ni odgovora.

Tudi o postopanju s pravoslavnimi Srbi pri sodiščih povedal bi lahko takih dejstev, da bi svet strmel.

svoje dni obsojal ženske s temi besedami! Ako je imel prav ali ne, naj presoja vsak za se! Nežnemu spolu pa tudi nočem delati krivice!

Odličnega možaka se naši „stari“ še prav dobro spominjajo. Pripovedujejo celo o času, ko je še kapelanoval na Bizeljskem, kolikor bolj jim je šele v spominu, ko je vladikoval v naši škofiji!?

Takrat umislili so si „brumni“ Kapelčani tudi novo majho cerkvico sv. Križa, ki jo imamo še zdaj. Zidali so jo menda domači umetniki, ker je zidana prav — v domačem slogu. — Tistega leta vršila se je v naši župniji sv. birma. Naprosijo torej Slomšek-a, da bi jim blagoslovil novo kapelico. — Vladika hoče si pogledati to hišo božjo, spremljala sta ga pa tudi oba „cek-meštra“, * da mu vse razkažeta. Škof stopivši v cerkvico sv. Križa, jame takoj odkimavati nevoljno z glavo, rekoč: „Preljubi moji, cerkve vam ne morem blagosloviti, dokler ni popolnoma čedna; le poglejta tam ob zidu je še kup blata in tla so še vsa nesnažna!“ O ko bi bil Slomšek vedel, kako je po obeh pogorelo same svete jeze, ne bil bi menda tako govoril z občutljivima ključarjema.

* cerkvena ključarja.

Tako bi lahko našteval na stotine primerov, kako znajo Kallay & comp. gospodariti v nesrečni Bosni in Ercegovini, kako ravnaajo z ljudstvom in kako ga ugonablajo duševno in gmotno. Evropa čuje zdihovanja v zasedenih zemljah, pa se ne gane, ne gane se niti Avstrija, katera je v prvi vrsti poklicana in dolžna čuvati nad začasnim in večnim blagom ljudstva.

Celjske novice.

(Politično društvo „Naprej“ v Celji) zborovalo bode v nedeljo dne 24. julija 1898 ob polu štirih popoldne v prostorih gosp. Karl Vrečarja starejšega v Vojniku. Ker se bode pri tem shodu govorilo o narodno gospodarskih, obrtnih in delavskih zadevah, vabijo se kmečki gospodarji, narodni obrtniki in delavci, da se vdeležijo shoda v prav obilnem številu.

(Shod spodnještajerskih sadjarjev) se skliče v jeseni v Celje. Pri tej priliki se priredi tudi razstava sadja, za katero je okr. zastop celjski že dovolil 500 gld. Stvar je največjega pomena za naše sadjarstvo in se tudi povsod kaže že sedaj živo zanimanje. Posojilnica celjska pa zadovoljno prepusti za rastavo potrebne prostore v „Nar. dom“. Čas in natančnejša določila za shod in razstavo objavila se bodo pozneje. Spodnještajerski sadjarji pa se že sedaj na to opozorijo ter ob enem vabijo, da vsak po svojih močeh pri tem podjetji sodelovati blagovolji.

(Na nemško-slovenskem gimnaziju v Celji) ki je imel v pretečenem letu tri samostojne razrede, bilo je koncu letošnjega šolskega leta 108 učencev, in sicer v I. razredu 41, v II. 26, v III. 41. Prvi red dobilo je v vseh treh razredih 91 učencev, 6 jih sme skušnjo ponavljati, a 10 jih je zaostalo. Odličnjaki so: I. razred: Hrašovec Bogomil, Jevnik Franc, Jurko Viktor, Kladnik Franc in Knez Martin; II. razred: Atelšek Ivan, Kranjc Karol, Levstik Ciril in Tajnšek Vinko; III. razred: Fludernik Franc, Lever Ivan, Mastnak Leopold in Prekoršek Ivan. Prihodnje šolsko leto začne se dne 18. septembra, a oglašati se je za vsprejem v I. razred dne 16. sept. od 9—12 ure predpoldne, za vpisovanje v ostale tri razrede pa dne 17. septembra.

(V celjskem višjem gimnaziju) bilo je v zaključenem šolskem letu 270 javnih učencev. Prvi razred v napredku dobilo je 228 učencev, med temi 32 z odliko. Po narodnosti je teh 163 Nemcev in 105 Slovencev. Čemu pa se najbolj čudimo je dejstvo, da je bilo celo v pripravnici 13 Nemcev in le 11 Slovencev. Počuk je v tem „parade kurzu“ baš isti, kakor v ljudskih šolah, le da se guli in prebavlja nemške besede „od zore do mraka“. . . Da se je letos vpisalo toliko „Nemcev“ za ta posel — naj bi seveda značilo, da še ne znajo — nemščine, svoje materinščine. Ustmeni zrelostni izpiti začnejo se dne 23. julija, h katerim se je oglasilo 12 Slovencev in 15 Nemcev. Izid prijavimo svojodobno.

(Na dež. meščanski šoli v Celji) bilo je koncem letošnjega šolskega leta 91 učencev, med

njimi 47 Nemcev in 43 Slovencev. Ta šola bi lahko mnogo koristila, da bi bila dvojezično uravnana.

(Imenovanje.) Učitelj na celjski meščanski šoli Avgust Tisch, imenovan je za ravnatelja za meščansko šolo v Voitsbergu. Celjsko nemštvo zgubi z njim strastnega podpiralca, ki je, dasi že star, še vedno vodil mestno gardo, tako zvane „turnarje“ v njihove domišljave manevre.

(Katoliško podporno društvo v Celji) imelo je dne 17. t. m. svoj letni občni zbor v „Narodnem domu“. Po zborovanju vršila se je tombola, za katero je bilo vsestransko zanimanje. Vdeležba je bila jako mnogobrojna, vsled česar je tudi dobiček precej znaten. Sodelovalo je tudi naše vrlo pevsko društvo. — Č. šolske sestre tukajšnje dekliske šole priredile so dne 14. in 15. t. m. v šolskih prostorih s svojimi učenkami V. razreda igrokaz „Sv. Filomena“, igra v štirih dejanjih, katera se je vsem mladim predstavljalkam prav pohvalno posrečila. Razven tega bilo je tudi petje in tamburanje. Obiskovalcev bilo je oba dneva prav veliko. Prispevki so namenjeni za domačo kapelico.

(Slov. pevsko društvo v Ptuj) priredi povodom blagoslovljenja zastave „Celjskega pevskega društva“ dne 14. avgusta t. l. v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celji sijajen koncert. To društvo prireja vsako leto koncerte, kateri so nam dobro v spominu, bodisi kar se tiče umetniškega užitka ali pa velike vdeležbe raznih društev. Vendar bode letos izredno znamenit ta koncert že radi tega, ker se vrši ob slavnosti blagoslovljenja prve pevske zastave na Spodnjem Štajerju. Kakor čujemo je zastava že naročena pri dobroznani tvrdki Stedry v Komotavi na Češkem, katera je tudi „Sokolovo“ zastavo tako krasno opremila. Natančen vzpored je že sestavljen; kakor po njemu povzamemo, vršila se bode slavnost tri dni in sicer 13. 14. in 15. avgusta t. l. Vsa ona p. n. društva, katera se mislijo k slavnosti prijaviti, naj blagovolijo število vdeležencev in njihov prihod naznaniti ali odboru „Celjskega pev. društva“ ali pa odboru „Slov. pev. društva v Ptuj“, da se pravočasno preskrbe prenočišča.

(Izžrebani porotniki) Za tretje letošnje porotniško zasedanje dne 28. avgusta, izžrebani so za porotnike naslednji gg.: Anton Stojnšek, posestnik v Cerovcu pri Slatini; Jurij Samec, mlinar od Nove cerkve; Jan Slemenšek, posestnik v Suhemdolu; Martin Semečnik, posestnik na Ponikvi; K. Fr. Uratarič, posestnik v Vojniku; Moric Rauch, steklar v Celji; Fr. Kartin, trgovec v Št. Juriju ob j. žel.; Fran Majer, posestnik v Košnici; Alojzij Rokavec, posestnik na Sladki-gori; Janez Rak, mesar v Velenju; J. Putz, rud. uradnik v Celji; Rudolf Tabor, krojač v Celji; Ferdo Kunej, posestnik pri Sv. Petru pod Sv. gorami; Fr. Stožir, posestnik pri Sv. Marjeti; Fran Pak, trgovec v Zbelovem; Fr. Rakusch, posestnik v Celji; Al. Schweiger, gostilničar v Rajhenburgu; Jos. Bauer, trgovec v Braslovčah;

Prizadevala sta si, škofa pregovoriti; jeden od njiju je baš že obupal in stopil proti vratom, a drugi sili in sili no prosi še vedno škofa, naj izpolni iskreno željo vseh župljanov. Prvi stal je uprav na pragu, ko sta se Slomšek in drugi ključar še vedno pogajala. Presedalo mu je uže vse, najraje bil bi menda škofa zaklenil v prazno, neblagoslovljeno cerkvico, — a ko je bil le ves trud njegovega tovariša „zastonski“, * zadere se na vse grlo nad njim: „Pusti ga pusti, sê vidiš, dè néče!“ ** — — No, Slomšek se le posmehe ter ubere pod noge pot proti župnišću, v svesti si, da je ravnal pravično.

VII.

Petje v našem kraju je res prava, pristna, narodna pesem. Fantje prepevajo redno o lepih večerih po vaséh, da se „popevka“ in „juškanje“ razlega tja na hrvatsko obrežje lene Sotle. Celó matere in očetje odpirajo radi okna ter nastavlja svoja ušesa zvonkodonečim domačim glasom slovenske pesmi, koliko bolj še le tisti, katerim je pesem namenjena, ko pojejo:

„Odpiraj!“

* zaman.

** pusti ga pusti, saj vidiš, da noče (neče)!

O turških časih govorijo pri nas prav pogosto; saj smo uže zadnjič na tem mestu navedli domačo pravljico, ki se plete o gospodstvu rdeče-širokohlačnikov. Poživlja te tužne spomine pesem, ki vzbuja ob jednom ljubezen do domovine in domačega kraja!

„Tam za turškim gričem“

Na zastavo in žrtvenik domovine pa prise-gajo tako rekoč in zastavljajo svoje življenje za očetnjava v pesmi, ki jo posebno dobro pojejo:

„Oj ta soldaški boben“

Poleg teh in mnogo drugih pesmij poje pa zlasti mlado ženstvo, kakor smo že omenili, prav rado nabožne pesmi. Kajti pri nas je tudi staro cerkveno petje še vedno tudi — novo . . . : slišiš ga pa v hiši in na polji!

Tujih ponočnih gostov ne sprejemajo naši fantje ravno prijazno.

. Ako katerega zasačijo, pobrati mu je koj šila in kopita; a na to zadoni kmalu pe-sem, glaseča se daleč na okoli, ki jo poslušá dekle na oknu sloneča:

„Za'n fingret ljubezni,
Za koš besedi,
Poberi se dekle
'zpred mojih oči!“

Jos. Wallentschag, dimnikar v Celji; Karol Koštomaj, posestnik v Štoreh; Friderik Fehr, posestnik v Kozjem; Anton Seutschnig, mesar v Celji; Fran Cukala, trgovec v Gomilskem; J. Einfalt, usnjar v Rogatcu; Josip Lesjak, gostilničar v Rogatcu; Josip Pallos, hišni lastnik v Celji; Ljudovik Scheschkerko, trgovec na Planini; Franc Randl, posestnik v Dolenjevsi; Vinko Veršec, posestnik v Drenovcih; Karol Schwentner, trgovec na Vranskem; Valentin Naprutnik, župan v Grižah; Marko Tratnik, hiš. posestnik v Celji; Maks Senitzer, hiš. posestnik v Celji; Friderik Brusch, čevljar v Slov. Gradci; dr. Miha Lederer, odvetnik v Konjicah; Martin Javornik, trgovec v St. Vidu pri Šmarji. Namestniki pa so: J. Tekauc, gostilničar v Štoreh; Valentin Kos, posestnik pri Vojniku; dr. Henrik Lorber, odvetniški kandidat v Celji; Franc Herzmann, hišni posestnik v Celji; Ferdo Gollitsch, kavarnar v Celji; Anton Maloprou, zastopnik pivovarne v Celji; Jakob Kožuh, posestnik v Škofjivasi; Franc Korošec, hišni posestnik v Celji in Adalbert Globočnik, trgovec v Žalci.

Poštna zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Slavni občinski uradi Ormož, Hardek, Litmerk, Puščenci, Hum in Frankovci se s tem javno prosijo, položiti pri vis. c. kr. trgovskem ministerstvu prošnjo za slovenske napise zunaj in znotraj svojega poštnega urada v Ormožu, za slovenski poštni pečat, za slovenske poštne spremnice in za slovenske tiskovine sploh, za slovenski napis na poštnem vozu in za odpravo vseh onih nepostavnosti in nepravilnosti na ondotej pošti, ki so bile v 18. št. „Domovine“ z dne 6. vel. travna 1898 objavljene, posebno pa, da se odpravi tista pruska kapa listonošova. V uporabo za prošnjo se objavljajo sledeča števila na podlagi ljudskega štetja iz leta 1890.:

Občina Ormož 948 prebivalcev, Hardek 380, Litmerk 736, Puščenci 184, Hum 503, Frankovci 523, skupaj 3274 prebivalcev. Koliko je od teh pravih rojenih Nemcev, se jih lahko na prste našteje. Ker je občina Ormož v nemškutarskih rokah, ne bode hotela položiti take prošnje; zato jo naj uložijo prebivalstvo krajev, ki spadajo v to občino, namreč: Dobrova 83, mesto Ormož 449, zgornje predmestje Ormož 259 in spodnje predmestje 157 prebivalcev, ter se naj dološlje uredništvu „Domovine“, katero jo izroči slovenskemu državnemu poslancu. Vsem tem občinam navajamo slovenski pregovor: „Česar ljudstvo ne graja, nikogar vest ne peče,“ in „Če si sam ne zmaš pomagati, drugi ti ne morejo!“

Občina Bočno v gornjegrajskem okraju pozivamo, položiti na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo prošnjo za slovenske napise, slovenski poštni pečat itd. na poštah v Šmartnem in pri Sv. Fran-

čišku Ksaveriju. Posebno je graje vredno, da se na pošti v Šmartnem razpečavajo samo nemške vrednotnice. Pri Sv. Frančišku Ksaveriju se je bila pošta še le pred par leti ustanovila in takrat ni bilo niti jednega zavednega občana, ki bi opozoril občino, da je njena dolžnost čuvati enakopravnost slovenskega jezika. Kjer nikdo nič ne vidi in ničesar ne stori, onde velja pregovor: „Čemu slepcu zrcalo?“ in „čemu sveča, kadar ni oči?“ Odprite svoje oči, obesite v poštni urad zrcalo slovenske zavednosti, vžgijte tam luč ljubezni do svojega naroda! Prošnjo dološljite uredništvu „Domovine“, katero bode oskrbelo nadaljne korake. Občina Bočna je štela 1890. leta 2385 prebivalcev.

Občina Žusem v šmarijskem okraju pozivamo javno, položiti na trgovsko ministerstvo prošnjo za slovenske napise, slovenski poštni pečat, za slovenske poštne vrednotnice v c. kr. poštnem uradu v Loki. Občina Žusem je štela 1890. leta 1318 prebivalcev. Pregovor: „Bog nobenega za lase v nebese ne vleče“ velja za nas Slovence z izpremembo, če nočemo sami ravnopravnosti našega jezika, silili nas k ravnopravnosti ne bodo. Prošnjo dološljite uredništvu „Domovine“ v nadaljno izvršitev!

Gosp. dopisnika pri Sv. Ani v Slovenskih goricah prosimo nam naznaniti, katere občine spadajo celo ali deloma v področje ondotej poštne urada.

Gosp. dopisnik pri Sv. Tomažu nad Ormožem je prošni naznaniti uredništvu „Domovine“, katere občine spadajo celo ali deloma v ondoto poštno področje.

Spodnje-štajerske novice.

(Promocije.) Za doktorja prava je bil promoviran na graškem vseučilišču dne 16. t. m. g. Fran Žizek; dne 18. t. m. pa so bili promovirani za doktorje medicine gg. Viktor Kac iz Slov. Gradca, Rudolf Weibl iz Metlike in Milan Papež iz Krškega.

(Novo mašo) daroval bo v nedeljo dne 24. t. m. v Majšperku ondotoj rojak, frančiškan o. Frančišek Blanko Sagadin.

(Dve učiteljski službi), edna pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu (nad Lučami) v II. plač. razredu in edna na Kaplji nad Arnovžem (Arnfels) v III. plač. razredu sta razpisani v uradnem listu lipniškega okrajnega glavarstva. Na obeh šolah potrebno je znanje slov. jezika; šoli sta dvorazredni, a manjka jima že več let podučiteljev. Prošnjo poslati je na krajni šolski svet do 31. julija t. l.

(Kmetje pozor!) Žitni pridelki obečajo letos na Ogrskem, pa tudi v Rusiji in v Ameriki jako dobro žetev. Cena žitu, ki je letos izvanredno poskočila vsled pretečene slabe letine, pa tudi vsled sedajnega neugodnega vremena in špansko-ameriške vojne, ta cena ne bo se dolgo obdržala. Kakor hitro se začne izvažati tujezemsko novo žito in se mir med Špansko in Ameriko sklene,

znane so mi le bolj še iz otroške dobe, in o sedanjih rečem lahko toliko, da neobdelane celine je pri nas še mnogo, mnogo. S temi vrsticami menil sem ob enem opozoriti naše razumne čitatelje posebno na mnoge nedostatke, ki se nahajajo v našem ljudstvu v obče, da se vendar nekoč odpravijo, da se prične živahneje, resneje narodno delovanje posebno na gospodarstvenem polju. Če so „slavne“ Kapele videle uže kdaj kakega cenjenega zastopnika-poslanca v bližini, o tem dvomim zelo, če vé kaj kapelska kronika; a naše ljudstvo tudi ne vé o njihovem delovanju pravzaprav ničesar. — Torej v narod za narod, ki Vas voli zastopnikom! Spoznavajte in proučujte rane, pa tudi zdrave kite na našem narodnem telesu.

Ker sem bil precej odkritosrčen, prosim končno zlasti Kapelčane, da oprostijo zvestemu sinu kapelskemu od Sotle to pregreho, ker je to napisal le v dober namen!

(Konec.)

padla bo žitna cena. Na vašo korist, slovenski kmetje, opozarjamo vas tedaj, da prodate žito, kar ste ga namenili in ga nameravate prodati, takoj po omlatenju.

(Slovenski abiturijentje štajarski, pozor!) Vseslovenska abiturijentska veselica povodom zlatega jubileja presvitlega cesarja Franc Jožefa I. vrši se dne 26., 27., event. tudi 28. t. m. v središču Slovenije, v beli Ljubljani. V Ljubljano vozimo se skupno 26. t. m. z onim vlakom, ki se odpelje iz Maribora ob 8. uri zjutraj, ter dospe v Ljubljano o polu jedni popoldne. Na Zidanemmostu sprejememo brate Hrvate.

(V Šmartnem v Rožni dolini) plapolalo je kakor vsako leto, tudi letos 40 kresov na čast slovanskima blagovestnikoma; za primeroma malo faro je to ogromno število. Težko, če jih je bilo v katerej drugej fari toliko. Saj so se pa to pot skazali naši fantje. Že nekoliko pred mrakom naznanjalo je pokanje možnarjev, da se ima goditi nočoj nekaj posebnega. Takoj po „Zdravi Mariji“ zagrmeli so možnarji in na večih gričih in holmcih zasvetili so se mogočni kresi, naznanjajoč širocemu svetu, da stanuje tudi v Šmartnu čvrst slovenski rod, zvest sv. veri in svojemu narodu. Nismo se mogli nagledati veličastnih kresov. Posebno je ugajalo to češčenje gosp. profesorju Stožirju, koji nas je počastil ravno ta dan, da se med milimi domačini zopet razvedri duhá ter si pridobi novih močij za prihodnje šolsko leto. Akoravno daleč od nas, ostal je g. profesor vedno zvest sin matere Slovenije, ter vsako leto obišče, liki lastavica, mili svoj rojstven kraj. Bodite prepričani, da Vam vsi Šmartenčani kličejo iz globočine srca: še na mnoga leta „dobro došli!“ — Še dolgo v noč slišali smo lepo ubrano petje naših vrlih fantov in deklet, kojim gre vsa hvala in čast, da so s tem pokazali ljubezen do naših aposteljinov, koja sta nam prva začela razlagati svete resnice v milem materinem jeziku. Hvala pa tudi čast. gosp. župniku Kosu, koji je ljudstvo spodbujal, naj mu bode to v zadoščenje, da je njegova beseda tudi tukaj, kakor povsod, našla rodovitna tla.

Opazovalec.

(Lenkotovo maščevanje.) Mož je propal, zgubil je vsak ugled in moč med zavednimi prebivalci Št. Petra. Da se maščuje, zavezal se je s pijanimi barabami ter si hladi svojo jezo nad cerkvijo in vero. Na Telovo hodila je vsako leto procesija čez njegovo dvorišče; to zgodilo se je tudi letos, a svojo kapelico na dvorišču obložil je samo z modrižem (ker je ta plevel med vsemi cveticami najbolj po ceni) z namenom, žaliti č. g. župnika in zavedne slovenske vernike. Pri Petrovi procesiji pa je že celo prepovedal prehod procesiji čez njegovo zemljišče. Ko so Slovenci na predvečer sv. Cirila in Metoda žgali kres ter so pri njem prepevale narodne kmečke deklice, poslal je nekaj pijanih potepuhov, ki so deklice suvali ter skušali v ogenj potisniti. V zaslužno kazen prišlo je nekaj krepkih fantov jednega teh capinov ter so ga užaljena dekleta sama pošteno premikastila. Ves obtolčen prišel je potem Lenkotu „reportirat“, da je zanj in njegovo stranko vse zgubljeno, treba se mu bo vesti nadalje kot tujcu na slovenski zemlji.

(Prvi pevski koncert) priredi bodočo nedeljo, dne 24. julija t. l. ob 4. uri popoldne „Grobelski pevski zbor“ na vrtu gostilne gosp. Sadnika v Savinjski dolini, h kojemu vabi najuljudneje vse ljubitelje ljudskega petja odbor.

(Požar.) V Šmartnem pri Gornjemgradu nastal je v nedeljo po noči dne 10. julija t. l. v trgovini z mešanim blagom g. F. Stormana ogenj, kateri bi bil lahko za cerkev, župnišče in druga sosedna poslopja usodepoln, ako se bi pravčasno ne bil zatrl. Blago je bilo zavarovano pri domači zavarovalni banki, ter se je nastala škoda takoj vestno cenila in celi znesek se bo v najkrajšem času, kot sploh po navadi, ponesrečenim izročil. Zategadelj je banka „Slavija“, naš edino domači zavod, vsega priznanja vredna, katera daje vsled največjega rezervnega fonda in najnižje letne premije, največjo tolažbo pri enacih nesrečah, ki se žalibog tako pogosto ponavljajo.

(Ustanovni shod „Šaleškega Sokola“ v Šoštanju) pretečeno nedeljo, dne 17. t. m. je pokazal, kako živo zanimanje je zanj med on-

V tisti zlati vinski dobi pred petnajstimi, dvajsetimi leti peli so v veselih rodbinskih in sosedskih krogih* kaj radi pesem, ki jim je hladila njihova vroča srca pri izobilji jedij in pijač, glaseča se:

„Po hosti smo hodili,
Smo zajčeka lovili,
Smo misl'li, da je špaš;
Al' vendar je moral
Jelenček** dol past',*** past', past'....
Zdaj leži!
Lirum, lirum, lirica,
Tak' se poje zdrávica.“

O da bi človek živel še zdaj v tistih razmerah, nabral bi si lahko takega gradiva za debelo knjigo, ki morebiti ne bi bila ravno v nečast našim rojakom!

* * *

Pero se mi je ustavilo, kar morda pomeni, da ni poklicano niti sposobno za to delo, ki bi se lahko nadaljevalo; pa vendar narekovalo mu je srce, ki vedno bije za drage mi rojake. Redkokdaj pridem v njihovo sredino, prejšnje razmere

* V tistih časih vrstile so se po zimi gostija za gostijo, danes pri tem, jutri pri onem sosedu; to je znamenito poglavje iz epikurejskega življenja naših očetov, ki še čaka svojega povestničarja.

** V prenešenem smislu pomeni pri pijači kupico vina.

*** Tu se je moralo izpititi.

dotnimi prebivalci. Pristopilo je že sedaj okoli 60 članov, a pričakovati jih je še več. Po običajnem sklepanju in volitvi, pri kateri je bil izvoljen za starosto g. Iv. Vošnjak, za podstarosto g. dr. Fr. Mayer, razvila se je nad vse prijetna zabava, pri kateri so nastopili atletje „Celjskega Sokola“. Mir se ni nikjer kalil, vsled česar je bila pretirana vsa skrb gospoda Zoffa, ki je odredil tja precejšnji oddelek orožnikov. Več o tej lepi slavnosti prihodnjič.

(Okrajni zastop gornjegrajski) je imel dne 30. junija t. l. svojo 53. redno glavno skupščino. Po prečitani zadnjega zapisnika se je poročalo o okrajnem računu, o računih občin lanskega leta, o licenciranju in premiranju bikov letošnjega leta. Sklenilo se je še enoglasno, da pošlje Nj. c. kr. apost. Veličanstvu presvitemu cesarju Francu Jožefu I. brzojavno čestitko k 50letnici vladanja. Enoglasno se je sprejela resolucija, naprositi visoko vladu, da se v Ljubljani ustanovi za slovenske pokrajine vseučilišče s pravno, filozofično in teologično fakulteto, ker se na graškem vseučilišču slovenski visokošolci na neznosen način prezirajo. Načelnikov namestnik, č. g. Josip Dekort, je poročal o stanju ceste iz Ljubnega v Luče. Občini Ljubno in Luče sta storili, kar jima je bilo mogoče, več pa ne morete storiti, ker sta zadolženi. Cesta je toliko popravljena, da ni večje nevarnosti. Cesta iz Luč v Solčavo pa je v zelo slabem stanju; isto je zgradil deželni odbor za 22.000 tisoč gl. a je ni izročil občinam, torej bi jo moral on popraviti, ker je poškodovanje sam zakrivil z zankarnim gradnjem. Poročevalec predlaga, naj se poroča deželnemu odboru, da je cesta tistega lastnina, kdor jo je delal, tembolj, ker ni bila niti kolavdirana, niti občinam izročena in prevzeta. Občini Solčavi se sedaj slabeje godi nego poprej, ko še ni bilo ceste, kajti čez nekaj časa niti voziti ne bodo mogli, ako se cesta kmalu ne popravi. Ako deželni odbor sprejme okrajno cesto II. reda od postaje Rečica do kranjske meje na Črnilcu v okrajno cesto I. reda, potem prevzame okrajni zastop občinsko cesto od Ljubnega v Luče v okrajno cesto II. reda. Predlog je bil z večino glasov sprejet. Za pregledanje okr. računa za leto 1897 so bili izvoljeni g. Josip Kranjc, g. Ferdinand Mächtig in g. Franc Šarb, vsi v Gornjemgradu.

(Iz Gornjegagrade) se nam poroča, da so tam na prav slovesen način slavili praznik sv. Cirila in Metoda. „Narodna čitalnica“ sklenila je pri odborovi seji, pri kateri je bil navzoč tudi g. župan, na predlog predsednika g. Kranjca Josipa, naj se deluje na to, da se bode predvečer slovanskih bratov obhajal kolikor mogoče slovesno. — In res, v kljub slabemu vremenu predpoldan — bila je večerna slavnost izborna. V drevoredu viselo je lampijonov toliko, da je bil ves park popolnoma razsvetljen. Vrli naši narodni tržani prižgali so pa na oknih svojih hiš luči, da je bilo res čarobno šetati se po trgu. V utici sredi drevoreda nastanili so se člani „Gornjegrajskega pevskega društva“, ki so prepevali mile naše slovenske pesmice. Vmes so pa prav marljivo godli domači godci diletanti. Na holmcih okoli Gornjegagrade goreli so pa kresovi in tudi streljalo se je prav imenitno. Iznad čitalnice in posojilnice, kakor tudi iznad hiše znanega rodoljuba g. Kranjca, načelnika čitalnice, posojilnice itd. vihrale so pa na predvečer, kakor tudi na praznik sam — slovenske zastave. Na dan sv. Cirila in Metoda brala se je v župni cerkvi slovesna sv. maša, katere se je udeležilo razun šolske mladine zelo mnogo ljudstva. — „Savinjska podružnica Slov. plan. društva“ dala je pa na Menini planini kuriti velikanski kres.

(Od Sv. Jederti nad Laškem) došla nam je srcepretresujoča vest, da je ondi nagle smrti, zadet po kapi, umrl v najboljših letih blagi župnik č. g. Jernej Bogataj. Rajni bil je še le v 34. letu dobe svoje. Kdor ga je poznal, bil mu je prijatelj, ker njegova vesela prav in odkrito srce priljubilo se je takoj vsakemu. Pogreb vršil se je v četrtek ob 10. uri dopoldne in je bil dokaz, kako je bil rajni spoštovan pri svojih duhovnih bratih in kako ga je čislalo ljudstvo. Blag mu spomin in počiva naj v miru!

(Iz Vojnika) se nam poroča, da je ondi napadla tolpa celjskih in drugih nemškutarjev,

na čelu jim hiralnični oskrbnik Golubkovič, tri kmečke fante ter delalo ž njimi, kakor da bi bili v Afriki in ne v Evropi. Kakor čujemo, dobila sta dva fanta težke telesne poškodbe in da je okrajno sodišče bilo primorano odstopiti obtožbo okrožnemu sodišču. O tej „junaški“ zadevi nemškutarjev poročamo v kratkem obširneje.

(Vabilo) k veselici, katero priredi „Kmetijsko bralno društvo na Ponikvi“ dne 24. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni g. Zidanšeka „na gmajni“ v proslavo dvojnega jubileja in sicer našega presvitlega cesarja in sv. o. Leona XIII. Vstopnina prosta. K mnogobrojni udeležbi vabi uljudno odbor.

(„Kmetijsko bralno društvo na Ponikvi“) priredi v nedeljo, dne 24. julija, zborovanje, pri katerem bo govoril velč. gosp. župnik in državni poslanec Jož. Žičkar. — Začetek ob 3. uri popoldne. K prav obilni udeležbi vabi najuljudneje odbor.

(„Kat. del. društvo v Trbovljah“) ima dne 31. julija svoje mesečno zborovanje. Povabljeni so vsi kršč. delavci in prijatelji delavskega stanu. Posvetovali se bodo tudi o delavski veselici, katero nameravamo prirediti z domačimi močmi in s podporo vrlih Zagorcev. Delavci, udje in ne udje, pridite v obilnem številu, da pokažemo, da še nismo mrtvi, čeravno so nas nasprotniki hoteli pokopati s svojimi jeziki!!

(Volilni shod) V nedeljo, dne 31. julija ob 4. uri popoldne bo č. g. poslanec Jožef Žičkar v „Narodnem domu“ v Brezicah poročal o svojem delovanju v dež. in državnem zboru. Slovenci breškega okraja, vdeležite se tega zborovanja v obilnem številu!

(Imenitna gosta na Slatini.) V soboto, dne 9. t. m. prišla sta na Slatino prevz. škof Josip Juraj Strossmayer in prem. nadškof barski monsignor Simeon Milinovič. Nedosežnemu našemu Jugoslovanu Strossmayerju, kateri je obiskal letos zopet ta priljubljen mu kraj, kamor zahaja redno že mnogo desetletij, prirejali so udani in hvaležni Hrvati na vseh postajah ljubeznive ovacije. Prezvišeni, ki je že v 85. letu, imel je za vsakogar enako potrpežljivost in pristrčno besedo; tako je zaklical svojim oboževalcem na krapinskem kolodvoru pred odhodom: „Da me pozdravite, ko se bom vozil ob svoji stoletnici na Slatino!“ Duhovniki svetokrižki pri Slatini poklonili so se mu dne 11. t. m. Novega č. g. nadžupnika je nagovoril: „Vaš blagopokojni predčastnik bijaše vrijedan svečenik in dobar Slovenec — i ja ne smatram nijednoga svečenika za valjanoga, koji ne spaja v sebi ljubavi prama Bogu, crkvi i domovini — i koji v tomu duhu ne djeluje.“ Te dni poklonili so se mu hrvatski narodnjaki — duhovni in posvetni — iz celega hrvatskega Zagorja.

(Na Slatini) vrši se letos vsakoletni „elite-bal“ dne 31. t. m. Tujcev je dosedaj nad 1300.

(Občine v kozjanskem okraju) so se začele probujati — sad ondotnega političnega društva. Tako je sklenila občina Sopote v Olimju, uradovati izključno slovenski ter svoj sklep že tudi naznanila vsem oblastim, uradom itd. Čast zavednemu županu! Vse slovenske občine po njegovi poti!

(Novo društvo.) V Žrečah ustanovili so si narodnjaki „Slovensko gospodarsko politično društvo Straža“. Štajarsko namestništvo potrdilo je že pravila. V prospeh!

(Utopljenko) izvrgla je Mura pri Kapelah, kjer so jo našli dne 4. t. m. Ista je 30 do 40 let stara ter kmečko oblečena.

(Od Sv. Tomaža nad Veliko Nedeljo) se nam poroča: Politični shod društva „Sloga“ se je vršil v nedeljo dne 17. t. m. Nad 500 poslušalcev se je zbralo poslušat poslanca č. g. Žičkarja in g. dr. Rosino. Zborovanje bilo je iskreno in veselo. Nemškutarčki iz Ptuja prišli so delat nemir, a ljudstvo jih je spremilo ne ulico. „Bauernbund“ se ni pokazal. Pisar Munda je prišel ogledovat, pa je moral izginiti. In tako bode tudi izginilo to nepotrebno društvo in njegova „meštija“. Slava političnemu društvu „Sloga“, da je priredilo ta lepi shod; hvala vsem udeležencem. Želimo, da se shodi dalje vršijo in se ljudstvo na vseh krajih podučuje. Kje pa so drugi poslanci?

(Od Sv. Lovrenca na Dravskem polju.) Ako bi slovenske občine in Slovenci sploh vedeli, kaj je narodni jezik, bi se bolj zanimali za njega. Da pa zvejo, kaj je narodni jezik, naj čitajo te-le vrstice: Narodni jezik je najdražje blago naroda, najmočnejše sredstvo narodno samostalnost ohraniti, najčistejši izraz narodnega duha, živi spominek narodnih dejanj. Narod, ki ne spoštuje svojega jezika, sramoti samega sebe. Narod, kateri spoštuje tuji jezik bolj kot svojega lastnega, kuje si sam okove težkega robstva. Narod, ki pozabi svoj narodni jezik, postane druhal ljudi brez čuta in življenja. Svoj nepopolni in neizobraženi jezik žrtovati tujemu izobraženemu, pravi se izdati svetinjo časti svoje domovine. Koliko grši pa še je, ako se tuji jezik bolj ceni, kot svoj lastni, narodni, ki je čistejši in krepkejši. Največa pregreha pa je, ako se mesto svojemu narodnemu jeziku, daje prednost jeziku, ki nam je neprijateljski. Toliko za danes. (V Radincih) dobila je pošta tudi brzojavno zvezo.

(Nezgoda.) V Vratislavcih, v občini Polenšak nabirala je nedavno posestnica Marija Rižnar črešnje. Pri tem pa ji spodrsne ter pride z glavo med dve rogovili večje veje in obvisi. Našli so že mrtvo.

(Roparski napad.) Po noči dne 11. t. m. vlomili so roparji v Št. Lenartu pri Mislinji v prodajalnico trgovca Doboviškega. Ko se je Dobovišek na ropot prikazal, zabodli so ga zločinci v trebuh in pleča, da je na ranah dne 18. t. m. umrl. Hudobneži so najbrže italijanski delavci pri ondotni železnici.

(Zarad trtne uši), ki se je pojavila okoli Št. Ilje v Slov. goricah, prepovedan je od tam izvoz trt, rastlin in rastlinskih del, s katerimi bi se lahko raztrosila trtna uš.

(V Št. Ilju v Slovenskih goricah) obhajali so Slovenci dne 10. t. m. prelepo cesarsko slavnost. Slavnostni govor imel je č. g. profesor dr. A. Medved, čegar živa beseda mora vsakogar v hipu navdušiti. Slavnostni prostor bil je krasno opremljen, a tudi po celi vasi vihrale so slovenske trobojnice. Videlo se je, da prihaja slovenskemu ljudstvu cesarska proslava iz vernih in hvaležnih duš; to vam je bilo čisto kaj drugega, nego Pistorjevi dvomljivi manevri.

(Oproščen težke obsodbe.) Mariborsko okrož. sodišče obsodilo je dne 26. marcija t. l. Andreja Belšaka od Sv. Miklavža v 12letno težko ječo zbok hudodelstva goljufije, ker se je sumilo, da je zažgal svoj hlev nalašč, da bi dobil zavarovalnino. Njegovemu zagovorniku dr. Dominkušu pa se je posrečilo sedaj dognati, da je nastal požar le vsled neprevidnosti. Belšaka so seveda takoj izpustili iz zapore.

(Tudi „demonstracija“!) Nemški listi hreščijo o neki demonstraciji v mariborski stolni cerkvi, kjer so slovenski učiteljski zapeli slovensko mašno pesem o zaključku šolskega leta. Demonstracijo pa imenujejo to petje samo zato, ker so si nekateri nemški nemirneži — kojih seveda v cerkev ni bilo — v duhu želeli nemško petje.

(Šolstvo na Prekmurskem.) Kakšno rav-nopravnost vživajo nemažarski narodi po celi Ogrski, vidimo najlepše, ako obiščemo katero ljudsko šolo prekmurskih Slovencev in Hrvatov. V istini se bo pa ime Slovenec, Hrvat med njimi kmalu nehalo, ker govorijo že sedaj nekako mešanico, ki je že skoraj mažarskemu narečju tako blizu kakor slovenskemu. Ni se temu čuditi. Materino govorico slišijo otroci sicer doma, nekaj podobnega slišijo tudi v šoli, ako je izjemoma učitelj površno zmožen njih jezika, slovenskih ali pa hrvatskih šolskih knjig pa jim do sedaj vlada še ni priskrbela. Sreča za otroke, kjer ume mažarski učitelj vsaj njih govorico, kar je le redko kje. V Čakovcu je učiteljsko za Prekmurčane. Hrvaščine, t. j. jezika, v kojem bo bodoči učitelj podučeval, uče se toliko, kakor pri nas v nižjih gimnazijskih razredih grščine, zado-stuje, namreč da zna kandidat le — čitati. Edini rešitelj naših prekmurskih bratov je — vsaj po nekod — duhovščina, ki uči v šoli in v cerkvi v domačem jeziku — v kolikor je od vlade dovoljeno. Celó to se najbrže preobrne, mažarska vlada vsaj ima vročo željo, odtrgati Prekmurce od zagrebške nadbiskupije. Kako potem, si je misliti lahko.

Druge slovenske novice.

(Shod slovenskih županov v Ljubljani.) V proslavo cesarjevega jubileja skličejo se župani iz Kranjske, Štajarske, Koroške in Primorske dne 17. avgusta t. l. v Ljubljano. Na tem shodu izbralo se bo iz slovenskih županov, kot zaupnikov celega slovenskega naroda, posebno deputacijo, ki bode šla svojedobno k cesarju na Dunaj sporočiti udanostna čutila. Več o tem shodu prihodnjič.

(Cesar je potrdil zakon) kranjskega dež. zbora o združitvi občine Hrib z Vrhniko.

(Osebnost.) Polkovnik 17. pešpolka, Štefan baron Billek, imenovan je za poveljnika 48. brigade; zapovednik 17. pešpolka pa je postal polkovnik Hugon Hanel, dosedaj pri 43. pešpolku.

(Imenovanje.) Za prave učitelje na gimnaziju v Kranju imenovani so gg. L. Poljanec in dr. Jos. Tominšek, do sedaj začasna učitelja tam ter A. Peterlin, zač. učitelj na ljubljanskem nižjem gimnaziju; za pravega učitelja na novomeškem gimnaziju pa je imenovan gosp. dr. Jos. Pipenbacher.

(Umrli je) dne 14. t. m. Julij Dev, živino-zdravnik in oskrbnik mestne klavnice v Ljubljani. Dne 13. t. m. pa je umrl poštni asistent g. Makso Kobler. Oba sta bila vrla in požrtvovalna rodoljuba. Blag jima spomin!

(„Mestni dom“) za gasilno društvo in policijsko stražo se prične graditi v Ljubljani prihodnji mesec. Stavba bo do zime pod streho, — želeli bi pa, da narodni župan Hribar poskrbi za to, da nemški komando — ne pride pod njo!

(Nova vojaška bolnica) prične se v Ljubljani graditi to poletje. Ista bo moderno upravljena in na zračnem prostoru zunaj mesta zgrajena.

(Državna višja gimnazija v Kranju) je sklenila šolsko leto dne 15. t. m. Ker vodstvo letos ni izdalo posebnega izvešja — tudi prihodnje leto ga še ne bo — podajam Vam v sledečih vrsticah važnejše statistične podatke: Letos se je na novo otvoril peti razred. Vsporednice so bile v prvem, drugem, in tretjem razredu. Poučevalo je razven ravnatelja in profesorja verouka še 10 učiteljskih močij, in sicer: pet profesorjev in pet suplentov. Učencev je bilo v začetku leta 336², mej letom jih je vstopilo pet, izstopilo 33¹, koncem leta jih je ostalo 308¹. Izmed teh je dobilo prvi red z odliko 77¹, prvi red 184, drugi red 19, tretji red 9; ponavljalni izpit ima 19 učencev. Po veri so bili vsi rimsko-kat., po narodnosti je bilo 304¹ Slovencev in štirje Nemci. Iz Kranja jih je bilo 24, iz Kranjske sploh 265¹, iz drugih dežel 19. Ustanove je imelo 41 učencev. Šolnino je plačalo v prvem tečaju 79², v drugem tečaju 69¹; na pol oproščenih je bilo v prvem tečaju dva, v drugem tečaju trije; popolnoma oproščenih je bilo v prvem tečaju 248, v drugem tečaju 241.

(V Zagorju) je padel dne 17. t. m. steklar Franc Štihar raz okna drugega nadstropja ter se ubil.

(Čegav je Žumberk?) Zadoje čase vzbudilo se je v hrvaških in ogrskih krogih vprašanje, je li deželna meja pri Žumberku na Kranjskem prava. Dne 7. avgusta t. l. pa pride na lice mesta ogrsko-hrvaška komisija, ki bo to zadevo osem dni preresetavala, a na to se začnejo posvetovanja z avstrijsko komisijo v Kostanjevici.

(Kratko življenje.) V Beljaku začel je bil izhajati radikalen nemški list „Südösterreichische Zeitung“, a dne 1. t. m. vlegel se je že k več nemu počitku.

(Nov odvetnik v Trstu.) V Trstu otvoril je svojo odvetniško pisarno g. dr. J. Abram, odločen naš mož.

(Promoviran) je bil dne 16. t. m. v Gradcu tržaški narodnjak g. Edvard Slavik za doktorja prava.

(Slovenska šola sv. Cirila in Metoda v Trstu) imela je slovesen šolski sklep dne 13. t. m. Učni vspehi so res izvrstni.

(Nova brzovarna postaja.) V Št. Petru pri Gorici odprli so dne 16. t. m. novo brzovarno postajo v zvezi z ondotno pošto.

(Premeščenje.) Gospod J. Kožuh, profesor zgodovine na učiteljskišči v Kopru v Istri, premeščen je v Zader. Njegovo odstranitev zahtevali so italijanski dijaki že lani — morda je to res njihov uspeh.

Druge avstrijske novice.

(Cesarica Elizabeta,) ki je zadnji čas bolna na živčnem vnetju, podala se je v zdravilišče Nauheim, kjer ostane najbrže celo poletje.

(Državni položaj.) Da se ne bi grofu Thunu in njegovemu kabinetu očitalo, da ničesar ne stori, izmislil si je Thun posel, ki ni mnogo boljši nego loviti muhe: sklicevati je začel vsako parlamentarno stranko k sebi na dogovor glede sporazumljenja, bi li kazalo „svojedobno“ podeliti Slovanom v državi podobnih pravic, kakor jih imajo že zdavno Nemci in ostale narodnosti. Dogovori so seveda zelo ceremonijelni, da ne razvneemo ne Thuna, ne povablencev. Prve povabil je tiste hude — zastopnike nacionalcev. Ž njimi je bil hitro gotov, le pokazal jim je svoj jezikovni načrt, katerega so isti prebrali, odmajali z glavami ter odšli. Te dni povabil je bolj zmerne in razsodne zastopnike katoliške ljudske stranke. Pozneje pridejo na vrsto baje tudi Jugoslovani. Pri celi akciji ni opaziti niti najmanjše resne volje ali odločnosti vlade. Vidi se javno, da se godi to suhoparno „neobvezno“ posvetovanje le v toliko, da preteče čas, da se zopet skliče državni zbor. Med tem časom pa tiho in vstrajno melje § 14; prinesel je do sedaj že celo vrsto zakonov, katere potrebuje ravno — vlada, ne pa ljudstvo. Tako je izišel zakon o davku na špiritizme, na sladkor, zakon za zvišanje 100 000 gld. k melioracijskemu zakladu itd. Okolu vlade potrebuje pač vsak dan hrane, a ljudstvo lahko — potrpi.

(Na Hradčinu v Pragi) začeli so prostore urejevati v bivanje, kar je dalo povod govoric, da se to godi za špansko kraljico, ki misli zapustiti Španijo ter se naseliti za dalja časa v Pragi. V istini pa je prišlo povelje iz Dunaja, ker pride že baje v jeseni nek princ cesarske hiše k praški garniziji ter bo stanoval na Hradčinu. S tem bo uslišana svojedobna prošnja praškega župana dr. Podlipnega pred cesarjem.

(Hrvatski ban Khuen Hedervary — odstopi!) Po Hrvatskem raznesla se je od nekdaj vesela vest, da odstopi kmalu sedajni ban, ki dobi še bolj važno (?) mesto. Vsako tako domnevanje pa seveda ni zanesljivo, in kdo ve, bi li bilo Hrvatom ž njegovim odstopom tudi istinito kaj pomagano. Navadno ne sledi kaj boljšega in dokler se obstoječi zistem ne premeni, ne pomagalo bi dovolj, ako bi bil mož na tem mestu tudi res nepristransk.

(Mažarsko slepilo.) Sklepanje o novem samostojnem carinskem tarifu za Ogrsko bil je le slep mažarsk maneuver. Mažarska politika izdala se je že večkrat sama, kako simpatizuje z avstrijskimi Nemci za nadaljno nadvladje v državi. Tako so tudi s to zadnjo grožnjo hoteli Mažari dvojno doseči: da vlada usliši nemške zahteve ter da potem ž njihovo privolitvijo sklene za Ogrsko ugodno nagodbo. V tem smislu slišijo se namreč sedaj po razbitem posvetovanju glasovi ogrskih novinarjev, češ, da je sedaj avstro-ogrsko nagodba le postranska stvar, kajti s slovansko Avstrijo je vsaka nagodba nemogoča; rajši, nego bi s Slovani sklepali nagodbe, obdržijo si personalno unijo.

Ogled po širnem svetu.

(K črnogorskemu knezu) prišla je te dni deputacija kristjanov iz Berana, kjer so se dogajale nedavno znane turške grozovitosti, ter so ga prosili, naj se zavzame za nje, kot brate po rodu in veri, ter jih reši turške oblasti. Knez jih je tolažil, naj se vrnejo ter ostanejo pokorni sultanu; pač pa se hoče o njihovi usodi posvetovati z ostalimi evropskimi velevladami.

(Ruskim vojnim ministrom) imenovan je general Kuropatkin, mož novodobnega duha, izobražen v vseh vojaških vedah, pri tem pa neizprosni nasprotnik nemštva in nemškega prodiranja pri ruskih vojnih in državnih upravah. — Za praktično preusnovo ruskega vojaštva ima že dosedaj mnogo zaslug.

(Špansko-ameriška vojna.) Mesto Santiago in ž njim skoraj polovica Kube udala se je Amerikanom. Amerikani zajeli so v tej trdnjavi okolo 15.000 španskih vojakov, katerim so po daljšem pogajanju dovolili, da se smejo vrniti v domovino, seveda brez orožja, le častnikom pu-

stilo se je orožje. Špansko vojaštvo odpelje se na nevtralnih, t. j. tujih ladijah, ker lastnih nimajo dovolj. V Santiagu uvedena je že ameriška vlada, glavni guverner je admiral Shafter. Tukaj pustijo Amerikani le toliko vojaštva, kolikor ga je nujno treba, glavno silo pa zbirajo za napad na Portorico. Ako je res, da so voljni Amerikani vsprejeti mir, ako se okliče le za Kubo neodvisnost, a njim se prepusti Portorico, oprijeti bi se morala te ponudbe Španija z obema rokama, ako se noče sama ugonobiti.

(Na Kitajskem) začeli so se resni nemiri. Ljudstvo začelo se je javno vzdigati zoper vladno upravo. Podpihovalci in provzročitelji vstaje pa so baje edino Evropejci. S širjanjem evropske omike začel je tudi Kitajec spoznavati, da tisti, pred katere pada na obraz, niso bogovi, nego njegove najhujše pijavke.

Dopisi.

Iz Trbovelj. Znana je resnica, da more le isti narod z mirnim očesom gledati v svojo bodočnost, kojega prešinja in vodi kaka višja ideja kakor zvezda-vodnica v borbi za obstanek. Le isti narod, ki stremlje z vsemi silami za kakšnimi višjimi cilji, lahko upa, da ga ne ugonobé njegovi nasprotniki. V nas Slovincih pa vlada že leta in leta neka letargija in še le v najnovejših dneh je opaziti nekaj več gibanja v našem narodnem življenju, še le v najnovšem času se omenja zopet n. pr. oživljena ideja „Zedinjene Slovenije“. In kakor v vsem narodu, tako opazujemo tudi pri posameznih občinah neko zaspanost, ki nam lahko mnogo škoduje, posebno če rjove v naši bližini lačni nemški volk. Tako vlada tudi v Trbovljah, največji štajarski občini, katero je imenoval že nepozabni nam Slomšek „staroslavno“, narodna mlačnost z vsemi svojimi posledicami. Že nekaj let imamo tu vrlega župana, ki pač v polni meri izpolnjuje svojo dolžnost, in večinoma tudi naroden odbor, kojega delovanje se mora hvaliti. A bližajo se z rapidnimi koraki nove volitve in za nje se ne stori nič. Vse je sicer prepričano, da bi bilo zelo nerodno, če bi dobili nemčurji vajete naše občine v roke, a vse drži roke križem, vse dremlje v letargiji, kakor nekdanji Atenci, ki so sicer vedeli za pretečo jim nevarnost od Filipa a niso imeli dovolj odločnosti, da bi se vzdramili in si ohranili zlato samostalnost. Naši nasprotniki pa rogovilijo kakor bi bili oni privandrovčki gospodarji v Trbovljah. Povsod se organizujejo in v toliko jim je že zrasel greben, da nam niti po noči ne dajo miru s popevanjem ultragermanskih popevk. Tako se je n. pr. 6. t. m. ob 3. uri zjutraj gugala pijana druhal nemškutarskih „kulturovoscev“ po naši dolini, kričaje v najbolj divjih akordih, katere še proizvaja grlo prikazni, ki se vsaj po zunanosti šteje med ljudi. Prizibavši se do neke narodne hiše, začnejo tuliti ono znano protidinastično pesem: „Wacht am Rhein“. No, za danes zagotavljamo samo one pobaline, da jim zamašimo njih umazana usta bodisi na ta ali oni način. Pa pustimo svojat, ki ne zasluži, da bi se človek ž njo pečal, in povrnimo se k stvari!

Če hočemo obvarovati Trbovlje nemškutarskih kremljev, treba je pred vsem, da vzdramimo ljudstvo, da se jame zavedati svoje narodnosti, da se bo čutilo gospodarja na svojih tleh. V to svrhu moramo oživiti društva, koja naj delujejo v povzdigo omike in vzdravljenje ljudstva iz narodnega spanja. Dvomiti se pač ne more, da so bralna društva najsposobnejša, povzdigniti omiko ljudstva in narodno zavest!

A žalibog naše staroslavne Trbovlje nimajo še dosedaj tega prepotrebne društva! Skrajni čas je pač, da se osnuje sedaj, če tudi že ob 11. uri. Naši možje, ki dobro vedo, kako potrebno je bralno društvo, so se izrekli za osnutje „bralnega društva v Trbovljah“. In sicer naj bi bila ena bralna soba v trb. vasi, druga na Vodah. Vabimo torej tem potom vse zavedne narodnjake, da pridejo v nedeljo 24. t. m. v novo Polakovo hišo v trboveljski vasi, da se storé prvi koraki k ustanovitvi tega prepotrebne društva.

Vzdramite se, Trboveljci! Nastopite kot zvesti sinovi slovenske domovine in Trbovlje ostanejo, kar so, naša slovenska last! „Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi, a delo in trud nam nebo blagoslovi!“

Iz Jurkloštra. Novega župana imamo! Prejšnjemu županu kislega spomina, slabo znanemu Geiplu, smo dali pri zadnjih volitvah slovo, ž njim vred smo odslovili tudi tistega kramarja, ki ima nad vrati samo nemški napis, odpravili smo tudi Frice in vse tiste strice, ki so vlekli Geiplov protestantovski in nemškutarski voz, ki so navadno okrog Geiplovega grada sline cedili. Komar je rekel: „Ako pridem, pridem sit, ali pa ne pridem več!“ Hvala Bogu, komarjem smo posvetili domú! Toda to je bilo sitno delo; kajti zvitega Gaipla je podpiralo c. kr. okrajno glavarstvo v Celju. Že meseca novembra 1897. l. bi bile morale biti volitve. Pisati smo morali pismo c. kr. okrajnemu glavarstvu v Celje z grožnjo, da se bomo pritožili pri c. kr. namestniku v Gradcu, v odprtem pismo smo morali v „Domovini“ c. kr. okrajno glavarstvo v Celju opominjati na izvrševanje postav, še le na to se je županu zaukazalo razpisati občinske volitve, v katerih so Geipl, njegov Fric, kramar Pregrad in vsi njegove nemškutarske sorte dobili copate na pot. Zopet je preteklo par mesecev, spet smo morali pritiskati, da se je razpisala volitev župana in izvolili, smo si Slovenca gosp. Šmita, toda c. kr. okrajno glavarstvo je zopet več mesecev zavlačevalo potrdilo te volitve, a Geipl se nikakor ni mogel ločiti od županskega stolca. Jako dobro bi bilo, ako bi se tu spisala spomenica tega zavlačevanja ter se odposlala c. kr. namestniku oziroma visokemu ministerstvu na Dunaj, da bi na višjih mestih izvedeli o uradovanju našega glavarstva. C. kr. okrajni glavar in njegovi uradniki morajo postaviti natančno izvrševati ter ne smejo davkoplačevalcem njihovih državljanov pravic kratiti, kjer se to godi, je treba zvitosti na glavo stopiti.

Novi občinski odbor bo uradoval slovensko, prosil za slovenski poštni pečat, za slovenske napise na pošti in železnici, prosil za slovensko vseučilišče ter sploh sodeloval pri napredku slovenskega naroda.

Geipl je prodal svojo graščino in zapuščena posestva ter se je preselil na Planino, kjer bode v najetej hišici lahko premišljeval svoje jurklošterske budalosti. Vse se je veselilo njegovega odhoda, le četvorica ali petorica njegove garde žaluje za njim.

Planinčanom pa svetujemo naj si preberejo tisto pomenljivo basen o jezu in lisici. Pred lisičjo luknjo gladen in omrzel jež vse oblubi, a ko se v lisičjem brlogu udomači, se začne na vse pretege stegovati, zbadati in pikati, da lisica v svojem domu ni več varna! Glejte, tako se je tudi nam godilo, niti vera in narodnost, niti naš jezik in naše državljanske pravice niso bile varne pred njim! Za vse krivice mu bodi naše zaničevanje v zaslužno plačilo.

Od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. Resni časi, dnovi vednega borenja za našo narodnost so napočili. Srce vsakega domoljuba mora krvaveti, ko vidi kaka brezmejna krivica se godi nam Slovencem; milo se mu mora storiti, videč, kako udarjajo na nas naši nasprotniki združeni s prokletimi Efijski-izdajicami.

Skrajni čas je torej, da se vsak Slovenec zaveda svoje narodnosti. Klic mogočne majke Slavije: „Slovan na dan!“ naj bi se razlegal, kakor do krasne mestne palače, tako tudi do najrevnejše gorske kočice, kjer še bije slovensko srce, kjer se še sliši prekrasen zvok mile naše slovenske govorice.

Za narodno probujenje pa se na deželi gotovo največ doseže z bralnim društvom. Hvala Bogu, da je vspleten že veličasten venec bralnih društev po vesoljni Sloveniji.

Šentlovrenčani, sinovi divnih Slovenskih goric, tudi vas kliče narodna dolžnost, tudi vi morate vsplesti svojo cvetko „bralno društvo“ v prekrasen venec bralnih društev.

Sicer obstoji pri vas že politično društvo, katero pa le — životari!

Na ustanovitev bralnega društva pa tudi že mislite dolgo — večnost!

Na dan torej z bralnim društvom!

Pokažite svetu, da ste vredni potomci naših preslavnih pradedov, kateri so se nekdanje tako slavno borili za svoji najdražji svetinji: sveto vero in premilo domovino. Podajte si roke vsi: kmetje in razumnštvo ter držite se zlatega

reka: „Ne kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan!“

Pokažite tudi v dejanju, da gori v vaših prsih ogenj odkritosrčnega domoljubja, stopite pod prapor naše dične Slovenije, prisegajoč ji večno zvestobo, da boste vselej tako trdno in neustrašeno stali kakor stoje naši zeleni griči, kedar se bo šlo za čast našega zatiranega in toliko zaničevanega — premilega nam naroda slovenskega.

Od Zgornje Ročice. Cestne razmere v Slov. goricah so znane. Ali da bi se kje tukajšnjim cestam enake našle, ni skoro mogoče. Da deroča voda cest ne izruje, se drugod vsaj morajo skopati v kratkih odlomkih grape, ako se tudi malokedaj rabijo, ter se gleda, da se voda precej odteče. Kako pa gleda na to naše predstojništvo? Uže pred tremi leti sem mu naznanil, da je sosed iz kremberške občine napeljal iz svoje mlake na ročiško stran vodo, ki glavno cesto kvari in moje posestvo podjeda.

Ravno v to naprosil sem lansko leto občinsko komisijo, ki je vse to pregledala. Se je li pa storilo kaj, da bi se kremberškemu očetu z belimi mustači zabranilo z ročiške in krembrške strani vodo loviti, da jo potlej spušča nad pohištvo in plodno zemljo sosedu. Ljubi predstojnik, kako skrbiš in gledaš na prid in škodo svojih občanov! Kako je letos s tem, se vidi nad jarkom, ki ga po vsakem deževju znova na glavni cesti v Št. Lenartu izruje. — Da fantje svoje pesmi prepevajo in svojo veselje z ukanjem razodevajo, je prav. Da bi se pa to opolnoči ne godilo, bi ne mogel predstojnik vrediti? K čemu li je in ima v to oblast. — Da bi se staremu divjaku mirne občine, ki provzroča nemire, dal strah, da se nekaj dostojnejše vede, ali bo le takrat vedel zanj predstojnik, kadar njegove otroke napada. Gotovo ne bo občina od tistih goldinarčekov imela kaj blagoslova, ki si jih takim potom pridobi sodniško. Mlada blebetulja, znana zaradi svoje tožbe, da bi svoje slovensko ime v nemško prekrstila, izziva tudi fante. Nasledek so orgije, ki so studne vsakemu nekaj olikanemu; nedolžni otroci morajo kaj takega slišati! Predstojnik kje si? Ročiški občan.

Maribor. Uradni učiteljski skupščini mariborskega okraj. glavarstva sta se vršili letos v Mariboru dne 6. julija t. l. za okraj Maribor in dne 7. julija za okraja Slov. Bistrica in Sv. Lenart v slanstno okinčani dvorani učiteljska.

Prednjo stran sobane krasila je z vencí okitena vzgledna slika, ponosna Avstrija, imajoč na prsih dvoglavi avstrijski orel, v jedni roki vladarsko žezlo, v drugi pa zelen lavorov venec s cesarsko krono; nad Avstrijo jubilejno zlato število 50 in zraven ozaljšani podobi presv. cesarja Franca Jožefa I. in cesarice Elizabete in pod slikami Nj. Veličanstev imenska znamenja. Ostale stene zborovalne sobane pa so krasili napisi „Živijo! Franc Jožef I.“, avstrijski in deželni grbi in zastave, pisani trakovi, venci in cvetice, tudi lična zelena drevesca zaljšala so slavnostne prostore.

V tako krasnej dvorani zbralo se je polnoštevilo, radostno, domovini in cesarju zvesto udano učiteljstvo v proslavo jubileja 50letnega plodunosnega vladanja presvitlega cesarja Franca Jožefa I.

Odlična okraj. šol. nadzornika g. ravnatelj Schreiner za okraj Maribor in naslednjega dne g. prof. dr. Bezjak za okraja Slov. Bistrica in Sv. Lenart, sta po iskrenem pozdravu učiteljske skupščine v jedrnatem, navdušenem in krasnem govoru proslavljala 50letno slavno vladanje našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., njegove blage, junaške in plemenite vladarske čednosti, spominjajoč se veselih in tužnih dogodkov v teku dolgih 50 let.

Iskrenemu govoru zadoneli so na presv. cesarja in cesarico navdušeni „Živijo“ in „Slava“ klici in krepki glasovi vzvišene cesarske in krasne pesmi: „Domovje moje, Avstrija!“

Vsled soglasnega sklepa odpošljete obe skupščini učiteljev udanostni adresi presvitlemu cesarju.

Poročevalca, g. naduč. A. Požegar — okraj Maribor in g. učitelj J. Koropec — okraj Slov. Bistrica — sta govorila kako je gojiti domoljubje, udanost in zvestobo do cesarja in vladar-

ske rodovine z ozirom na slavljenje jubileja 50letnega vladanja cesarja Franca Jožefa I. Gosp. učitelj J. Hernaus — okraj Maribor — je govoril o šolskih izletih in opazovalnih nalogah v prosep pouka v raznih šolskih predmetih. Gosp. naduč. J. Mavrič — okraj Sv. Lenart — poročal je o vzgojni nalogi narodne šole. Vsi gospodje govorniki so se v svoji nalogi odlikovali ter želi živahno pohvalo od gosp. nadzornikov in poslušalcev.

Gospoda nadzornika sta navduševala učiteljstvo, naj vstrajno in vestno izpolnjuje imenitne dolžnosti svojega važnega poklica v prosep šolstva, sebi na čast in naj povzdiguje narodovo omiko vedno na višjo stopinjo, v blagor in srečo naroda in proslavo naše mile Avstrije.

Pri skupnem obedu se je prva napitnica gosp. nadzornika glasila presvitlemu cesarju, potem raznih gospodov učiteljev vrlima gg. nadzornikoma, učiteljstvu in za šolstvo zaslužnim možem.

Narodno-gospodarske novice.

Prvi

splošni zbor slovenskih posojilničarjev.

Vabilo.

Našemu pozivu, da se skliče prve dni avgusta t. l. v Ljubljano splošen zbor slovenskih posojilničarjev, se je odzvalo veliko posojilnic, ki so bile zadovoljne z nasvetovanim dnevnim redom in obljubile ali poslati zastopnika, ali pa so imenovala pooblaščenca. Radi tega je sklenilo načelstvo podpisane posojilnice, da se bode v ponedeljek, dne 1. avgusta t. l. vršil: prvi splošni shod zastopnikov slovenskih posojilnic v Ljubljani v „Narodnem domu“, in sicer bode v nedeljo, dne 31. julija zvečer ob 9. uri: predzborovanje, na katerem se bo vršilo posvetovanje o predloženih resolucijah za glavno zborovanje.

Glavno zborovanje bode pa drugi dan ob 10. uri dopoldne s sledečim dnevnim redom:

1. praznovanje cesarskega jubileja od strani slovenskega posojilništva; 2. načela in 3. organizacija slovenskega posojilništva; 4. strokovno izobraževanje upravnikov slovenskih posojilnic.

Na to zborovanje so povabljeni vsi slovenski posojilničarji, t. j. odborniki, nadzorniki in udje posamičnih slovenskih posojilnic in vsi, ki se zanimajo za razvitek slovenskega posojilništva. Udeležite se torej, domoljubi slovenski, mnogobrojno tega shoda, s katerim hočemo pokazati v prvi vrsti, da je tudi slovenskim posojilničarjem, ki se sicer bavijo le s suhoparnim denarnim gospodarstvom, zvestoba do cesarja in avstrijske domovine prva državljanska dolžnost! V drugi vrsti pa se hočemo zjediniti v načelih in organizaciji; hočemo si veliko breme, ki smo si ga naložili, med seboj razdeliti prijateljsko in bratovsko; hočemo storiti še tudi novih korakov v vedno večji in večji vspeh slovenskega posojilništva v duhu našega cesarja, ki že toliko let s svojim zlatim izrekom; „Viribus unitis“ opominja na slogo vse svoje narode in vse svoje podložnike!

Na veselo svidenje v beli Ljubljani dne 31. julija in 1. avgusta 1898!

V Krškem, meseca julija 1898.

Načelstvo „Centralne posojilnice slovenske“.

I. Predlog.

Resolucija v stvari praznovanja cesarskega jubileja:

- ustanovi se v ta spomin dobrodelna zaloga, kateri naj doprinašajo slovenske posojilnice in hranilnice po svoji moči.
- Naloži se ta zaloga obrestonosno v katerikoli posojilnici slovenski.
- Te zaloge se skozi več let (5—10) nihče ne sme dotakniti.
- Potem se smejo le obresti te zaloge porabiti v korist slovenskega posojilništva, osobito slovenske posojilniške literature.
- Da se to izvede, pooblašča se posojilnica (hranilnica) ki bo sprejemala v to svrhu došle novce in jih priobčevala in potrjevala v javnih listih slovenskih.

II. Predlog.

Resolucija v stvari načel slovenskega posojilništva:

- Načela, po katerih so osnovane obstoječe slovenske posojilnice, so v obče dobra.

- b) Starejšim in večim posojilnicam sploh ne kaže, svoja pravila spreminjati, dokler jih ne primorajo v to udje ali zakoni ali važne okoliščine.
- c) Mlajšim posojilnicam pa, ki delujejo na kmetih, kjer je še majhna izobraženost, kaže, da svoja pravila vravnajo v smislu zakona dd. 1. junija 1889, ako še niso urejena v tem smislu.
- č) Kmetijske posojilnice naj so osnovane sploh bolj v duhu Raiffaisenovem, kolikor le dovoljuje to združni zakon, vendar naj bode načelstvo previdno, da ena sama oseba ne dobi vsega zavoda v svojo oblast.
- d) Sedanje število slovenskih posojilnic že skoro zadostuje. Kjer je sodišče, a posojilnice še ni, pa naj se osnuje prej ko prej. V velikih sodnih okrajih je prostora tudi za dve posojilnici; v tem slučaju naj se terén razdeli. Ti zavodi so pa potrebni tudi v drugih večih krajih, kjer je slovenska narodnost v nevarnosti, n. pr. Koroškem, na Primorskem, v kočevskem okraji, ob Dravi in Muri na Štajarskem.
- e) Kjer sta v majhnem okraji dve posojilnici, n. pr. v Košani na Notranjskem, naj se združite. Kjer sta na sedežu sodišča za dotični okraj tudi dve posojilnici, naj ima vsaka po nekaj občin, oziroma župnij, ali pa naj se združite. Taki kraji in okraji so: Cerknica, Ilirska Bistrica, Metlika, Lož, Ribnica.
- f) Lastno in tuje imetje naj skušajo slovenske posojilnice polagoma urediti tako, kakor predpisuje načrt novega združnega zakona.
- g) V svoja pravila naj vse slovenske posojilnice uvedejo določila, da udje načelstva ne morejo od svojega zavoda niti na posodo dobivati, niti poroki biti.

III. Predlog.

Resolucija v stvari organizacije slovenskega posojilništva:

- a) Vsaka posojilnica imej svoje nadzorstvo, sestojede iz najmanj treh oseb.
- b) Vsaka posojilnica pripadaj kakor člen h kakemu društvu, ki po svojih pravilih nadzoruje posojilnice.
- c) Prvo društvo te vrste je: „Zveza slovenskih posojilnic“ v Celji, h kateremu naj bi načeloma pristopile vse slovenske posojilnice.
- č) Vse druge nederarne gospodarske zadruge po vsem Slovenskem naj prevzame v nadzorstvo „Gospodarska zveza“ v Ljubljani.
- d) Ker je pa slovenskih posojilnic že blizu 150, naj nadzoruje velik del kranjskih posojilnic: „Zveza kranjskih posojilnic“.
- e) Slovenske posojilnice naj materijelno podpirajo tiste slovenske denarne zavode, od katerih dobivajo one same enake podpore; to so večje slovenske posojilnice, mestna hranilnica v Ljubljani in „Centralna posojilnica slovenska“, katero slednjo je v prvi vrsti podpirati, osobito s pristopom.
- f) Vsa prej navedena društva z „Centralno posojilnico“ vred, ki so namenjena v podporo slovenskim posojilnicam, naj vzajemno postopajo, naj imajo svoj organ, s katerim bi se pospeševalo slovensko posojilništvo in vse slovenske gospodarske zadruge. Ta organ je ob enem glasilo vseh slovenskih posojilnic in gospodarskih zadrug, katere naj ga podpirajo materijelno in duševno.
- g) Slovenske posojilnice naj podpirajo tudi tiste slovenske gospodarske zadruge, katere niso na škodo slovenskim trgovcem in obrtnikom.

IV. O strokovni izobrazbi členov načelstva slovenskih posojilnic je prevzel referat zastopnik posojilnic za Stari trg in Lož.

- Do 12. t. m. so se oglašile sledeče posojilnice, ki se strinjajo s sklicanjem našega shoda:
1. Velike Lašiče (odpošlje zastopnika);
 2. Pazin v Istri (imenuje pooblaščenca);
 3. Podgrad v Istri (odpošlje kot zastopnika č. g. Antona Stembergerja);
 4. Renče pri Gorici;
 5. Buzet v Istri (zastopnika ali pooblaščenca);
 6. Marija Snežna v Slov. gor. (zastopnika);
 7. Sv. Trojica v Slov. gor. (pooblaščenca g. dr. T. Romih v Krškem);

8. Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici;
9. Tinje na Koroškem (zastopnik č. g. Volbenk Serajnik, kaplan);
10. Prevalje na Koroškem;
11. Brežice (odpošlje zastopnika);
12. Slatina na Štajarskem (pooblaščenca g. Lapajne v Krškem);
13. Gornja Radgona (pooblaščenec g. dr. Dečko);
14. Šmihel pri Pliberku (zastopnik tajnik g. Kandut);
15. Domžale (pošlje več udeležencev);
16. Radeče (zastopnih načelnik g. France Laharnar);
17. Slap pri Vipavi (zastopnika g. Fran Punčuh in g. dr. Andrej Ferjančič);
18. Moravče (zastopnika gg. Janko Toman in Orehek Franc);
19. Mokronog (zastopnika gg. ravnatelj Fr. Rohrman in tajnik J. Ravnikar);
20. Ribnica (II) (zastopnika);
21. Leskovača na Gorenjskem (zastopnika č. g. Anton Pfajfer);
22. Horjul (pošlje zastopnika);
23. Sv. Štefan na Zili;
24. Tolmin;
25. Nabrežina (zastopnik gosp. blagajnik A. Stupica);
26. Stari trg pri Ložu (I) (zastopnik gosp. Franjo Peče in še dva člana);
27. Idrija;
28. Sodražica;
29. Koper;
30. Sv. Lenard pri Sedmih Studencih na Koroškem (gg. Wutti M., blagajnik; Franz Bergman, tajnik in č. g. Gregor Einspieler);
31. Mestna hranilnica v Ljubljani (pošlje kot zastopnike enega ali več članov svojega ravnateljstva);
32. Gornji grad (zastopnik g. Fr. Kocbek);
33. Senožeče (pooblaščenec član lj. posojilnice);
34. Glinje na Koroškem;
35. Trnovo (posojilnica za Il. Bistriški okraj — zastopnik g. blagajnik Iv. Valenčič).

Književnost.

(„Slovensko-nemški imenik“) uradov, oblastij, šol, zavodov ter pošt na Štajarskem, Koroškem, Kranjskem in Primorskem. Pod tem nemškim naslovom sestavil je gosp. M. Vrtnjak, c. kr. poštni oficijal v Gradcu prilično knjižico, ki bi znala dobro služiti vsakomur — ako bi bila popolnejša. Dela nikakor ne smemo hvaliti, pač pa dobro misel in dobro voljo gospoda sestavitelja. Žalibože je v knjižici toliko napak, da si moramo misliti, da so se sestavljala imena pošt po obstoječih, popačenih poštah pečatih (Glasbeno.) Gosp. Ignacij Hladnik izdal je novo skladbo „Ecce sacerdos magnus“ za mešan zbor s spremljavo orgelj ali orkestra. Strokovnjakom in učiteljem cerkvenega petja jo priporočamo. Cena 30 kr.

(„Biserolja“) bajka iz postojinske pečine, speval Ivo Ivanovič Bučar. Pod tem naslovom izšla je v Ljubljani ravnokar lična knjiga, ki opeva v vezani besedi lepoto slovenske zemlje, osobito še čarobni čudež — Postojinsko jamo. V verze vpleteno je staroslovensko bajeslovje; razna stara in južnoslovenska narečja tolmači dodatek koncu knjige. Cena res krasni knjižici je 1 gld.

(„Otrok Marijin“ in „Najboljša mati“) ime je novima molitvenikom, koja je priredil č. g. Frančišek Bleiweis, prednik Marijine družbe v Škofji Loki. Knjigi vezani sta prav okusno v platno, in kar nas najbolj veseli: pisava je pravilna, lepa, kar žalibože ne moremo vsikdar reči o molitvenikih. Vsled tega je krasni knjižici pač prav toplo priporočati, posebno kot prilična darila pridnim učencem. Cena vsaki je le 45 kr., ter ju je dobivati pri predstojništvu dekliške Marijine družbe v Škofji Loki.

Koledar.

Petek (22.) Marija Magdalena; Teofil, muč. — Sobota (23.) Apolinarij, škof. — Nedelja (24.) 8. pobinkoštna. Kristina, dev. — Ponedeljek (25.) Jakob, apost. — Torek (26.) Ana, mati Mar. Dev. — Sreda (27.) Pantaleon, m.; Natalija, muč. — Četrtek (28.) Inocencij, p.; Nazarij in dr. mm. — Prvi krajec dne 26. ob 2. uri 45 min. zvečer.

Sejmi.

Dne 22. v Št. Heleni pri Šmarju, Malem Rodinu pri Rogatcu, Ivniku, Sv. Magdaleni pri Mariboru. Dne 23. v Poljčanah in Brežicah. Dne 25. v Zalcu, Čeremožicah in Kozjem. Dne 26. v Teharjih, v Framu pri Mariboru, Sv. Ani na Kremlerku. Dne 27. v Imenem in 28. v Turniščah.

Loterijske številke.

Trst 16. julija 1898: 13, 69, 56, 54, 81.
Linc „ „ „ 58, 86, 30, 15, 22.

Poslano.

Dan na dan se poroča, da se je upeljal pri kakem uradu ali v zasebni pisarni nedeljski počitek. Prvi korak v tem oziru je storila nižjeavstrijska odvetniška zbornica, za to so sledile razne zasebne pisarne na Moravskem, v Šleziji in na Koroškem. Izmed uradov pa se je napravil začetek pri ministerstvu notranjih zadev, katero je s tem korakom gotovo hotelo pokazati, da so ničevi vsi ugovori, ki trde, da ni mogoče nedeljskega počitka v urade uvesti.

Sledila so potem še razna okrajna glavarstva, tako n. pr. nižjeavstrijsko, celovsko, mariborsko pa tudi pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Celji se je upeljal nedeljski počitek počenši z 10. julijem t. l. V graški „Tagespošti“ se je poročalo dne 13. t. m. iz Lipnice, in dne 17. t. m. iz Feldbacha, da sta tamošnja notarja in vsi odvetniki se zjedini, da bodo znanprej imeli svoje pisarne ob nedeljah in praznikih tudi predpoldnem zaprte in da se te dni s strankami ne bode občevalo. V lipniškem okraju izdal se je v tem oziru oglaš, kateri se je poslal vsem občinskim uradom in nabil pri sodišču.

Vprašati se moramo ali bi res ne bilo to pri nas na Spodnjemštajarskem mogoče?

Ista „Tagespošta“ je že pred nekaj časom prinesla vest, da so mariborski odvetniki in notarski uradniki prosili svoje službodajalce, da upeljejo nedeljski počitek; kakšen uspeh je imela njihova prošnja, še nismo mogli izvedeti.

Kaj pa dela društvo odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjemštajarskem? Ne vemo, se li isto ne gane radi tega, kar je prepričano, da bi bil vsaki korak odveč, pri razmerah ktere vladajo pri spodnjemštajarskih odvetnikih vsled narodnostne nejednotnosti in prevelike konkurence; ali isto počiva ali spi spanje pravičnega?

Upamo, da bode to društvo se ganilo iz spanja, ter storilo potrebne korake, ki so potrebni v to, da zadobi svojim članom iste dobrote, koje uživajo njih tovariši v krajih, kjer taka društva niti ne obstojé.

K „Delavskemu podpornemu društvu v Celji“

pristopili so s 25 gld. kot ustanovni udje: Vč. g. Franc Ogradi, opat v Celji; č. g. Josip Kržišnik, kapelan na Teharjih; č. g. Josip Potovšek, nemški pridigar v Celji. č. g. Ivan Krančič, kapelan v Celji in g. Josip Kosem, tajnik občinskega in okrajnega zastopa v Celji. Kot podporni udje pristopili so sledeči gg.: Ivan Rebek društvo; predsed. 1 gld. 20 kr. J. Omladič, društv. blagaj. 1 gld. 20 kr.; M. Zabukošek, društv. taj. 1 gld. 20 kr.; Ferd. Gologranc, zid. moj. 1 gld. 20 kr.; Fr. Lipovšek posest. nik 1 gld.; M. Knecl, krojač 1 gld. 20 kr.; Fr. Šribar, klobučar 1 gld. 20 kr.; V. Pegin, jurist 10 kr.; Št. Boucon, stolar 30 kr.; dr. Al. Brenčič, odv. 1 gld. 20 kr.; č. g. A. Rančigaj, vikar 1 gld. 20 kr.; č. g. Iv. Krušič, prof. v pok. 1 gld. 20 kr.; č. g. R. Janežič, kapelan 1 gld. 20 kr.; M. Primožič, knjigov. 10 kr.; Št. Strašek, čevljar 1 gld. 20 kr.; č. g. J. Kardinar, kapelan 1 gld. 20 kr.; M. Sinkovič, mizar 60 kr. vsi v Celji. Iv. Karba, v c. kr. dvoru na Dunaji 1 gld. 80 kr.; č. g. A. Šibal, župnik 1 gld. 20 kr.; Jos. Rebov župan 1 gld. 20 kr. Ig. Cajhen, gostil. 1 gld. 20 kr.; Iv. Pišek, 1 gld. 20 kr. vsi na Teharjih. Č. g. M. Eferl, kapelan v Št. Rupertu nad Laškim trgov. 1 gld. 20 kr.; č. g. Al. Kokel, kapelan v Št. Jurji ob Tab. 1 gld. 20 kr.; č. g. Fort. Končan, kapelan v Grižah 1 gld. 20 kr.; V. Južna, posest. v Sv. Juriju ob Taboru 1 gld. 20 kr. Vsim blagim podpirateljem in dobrotnikom društva izrekamo tem potom našo najtoplejšo zahvalo ter jih prosimo, da nam še nadalje naklonjeni ostanejo. Podpore naj se pošiljajo društv. blagaj. J. Omladič v Gaberji, p. Celje.

Naznanilo.

Oproščen je bil g. Marko Sterbenec pri obravnavi dne 25. junija pri slav. c. kr. okrožnem sodišču v Celju, zastopal (ali zagovarjal) se je sam! (211) 2—1

Poštna upraviteljica

poštena in vestna sprejme se s 1. avgustom na Dolu pri Hrastniku. Prosilke morajo biti tudi slovenskega jezika zmožne ter z dobrimi sprichevali. Cenjene gospodične naj pošljejo svoje prošnje pod naslovom

France Majcen

trgovec in poštar na Dolu pri Hrastniku. (212)

Zahvala.

Odbor „Šaleškega Sokola“ izreka srčno zahvalo vsem društvom in gostom, ki so prišli k veselici pripravljalnega odbora za to novo društvo. Posebno pa se še zahvaljujemo „Celjskemu“ in „Mozirskemu Sokolu“, ter šostanjskim tamburaškim in pevskim odborom za naklonjenost in sodelovanje.

Srčna Vam hvala in na svidenje v „Hudi luknji!“ Na zdar!

ODBOR.

Hiša nova, davka prosta, v Brežicah št. 114, je za stalno ceno 4200 gld. na prodaj. Hiša obstoji iz 3 sob, 1 shrambe in 2 sob pod streho, 1 kuhinje, zaprti hodniki, pod celo dolžino hiše so kleti, 2 živinska in 1 svinski hlev, prostrano dvorišče, vrt, pašnik, z mnogim sadnim drevjem, jako lepa zračna lega, nasproti sv. Roka cerkve — Več se izve pri lastniku hiše

Jožefu Değen-u

(213) 3—1

Brežice št. 114.

Kočijaža

ki ve dobro ravnati s konji, je trezen in zanesljiv sprejme takoj (214) 2—1

Peter Majdič v Celji.

Peter Kostič v Celji
trgovina norimberško-galanterijskega in drobnega blaga

priloga slavnemu občinstvu:

dežnike in solinčnike, palice, srajce, ovratnike, kravate in mašne, rokavice pletene in glase, nogavice, modroce, ga-lošne, gumbje, mila, parfeme in druge toaletne predmete.

Velik izbor krasnih nagrob-nih vencev in trakov.

Vse po zelo nizkih cenah.

Pozor! Novi, fini, dobri svinčniki

„Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljše kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s pri-voljenjem slavnega vodstva **nove, fine svinč-nike** v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“, iz-delane od prve svetovne firme te stroke: **L. C. Hardtmuth na Dunaju**.

Da se udomačijo ti novi, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in v lastno korist rabite le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniške znamko

L. C. Hardtmuth. Moje blago je prima-blago. Le k prima-blagu pri-tisne firma L. C. Hardtmuth svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kom.; v dvanajstoricah ceneje, prekupovalcem rabat. Za-laga in prodaja

Ivan Bonač

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznana najlepših slovenskih razglednih dopisnic v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“ s podobo nje prvomestnika veleč. gosp. **Tomo Zupana**.

Cena za komad 5 kr., 100 komadov 4 gld. franko.

Prevzamem naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zveze, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti takojšnji odškodnini. (196) 6-3

Iščem malo posestvo

obstoječe iz hiše (visoko pritličje ali jednonadstropna) malega hleva in vrta, na južnem Štajerskem.

Cena 3000–5000 gld.

Ponudbe pod št. 200 na upravištvu „Domovine“.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. ob-činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno. — Vsaki teden večkrat se dobijo veliki žlahtni raki.

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme, belice, (Preisel-beere) maline, vsake vrste suho cvetje, perje in korenince. Ob času vsake vrste sadje tudi divji kostanj vsako množino, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretnino.

(159) 52–52 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Svoji k svojim!

Ludovik Smole

trgovec v Sevnici

naznanja, da se pri njem prodaja

železnina in nagrobni križi

najboljše vrste

in pa

(206) 3–2

garantirane kose

špecerija, usnje in glaževina po fabriških cenah in ceneje kot povsod drugod.

Kupuje vse deželne pridelke po najvišjih cenah ter skuplja jajca

v vsaki množini po najboljši ceni.

Priporoča se za mnogobrojen obisk, zagotavljam solidno in dobro postrežbo.

Ludovik Smole.

Svoji k svojim!

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos 2 kr.

180krat slajši od sladkorja 1 kos 1½ kr.

Cukerin v malih zavitkih komad po . . . 1 kr.

Pošilja najmanj 100 komadov

(92) 15

Jindrih Vojteh

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

Dr. Alojzij Praunseis

celjski okrožni zdravnik

naznanja, da se je povrnil domu in da ordinuje, kakor poprej vsak dan od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne v Celji, Ringstrasse št. 9.

V „Hudi luknjr“

v čarobnem njenem delu takozvani

„Ivanovi jami“

vrši se dne 31. julija 1898 narodna veselica z godbo, petjem in plesom. Dne 18. avgusta t. l. vrši se tam druga ljudska veselica v proslavo cesarjevega rojstnega dne. Sode-loval bo tamburaški zbor. — Začetek oba-krat ob 3. uri popoldne. Postrežba v zado-voljstvo. Na mnogobrojen obisk vabi uljudno

Janez Vivod

(209) 2–2

posestnik jame.

Slovenci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborna do-mačo kavo.

Glavni zalagatelj: **Ivan Jebačin**

(193) 10–5

Ljubljana.

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega pohištva, kakor omare iz trdega in mehkega lesa, postelje, umivalnike, nočne omarice, kredence, omare za knjige, različne jedilne, pisalne in salonske mize, veliko izbero stolov, podob in v to svrho spadajoče galanterijske predmete. Priporočam tudi svojo veliko zalogo perja za blazine (Flaumen-Schleissfedern) in mojo veliko delalnico za žimnice od 12 gld. naprej, garniture od 100 gld. naprej, divane od 29 gld. naprej, otomane, posteljine uloge in vsa v tapetarsko in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila in bom vedno skrbel, da vsem željam točno in dobro ustrežem.

Z velespoštovanjem

Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.

Čast mi je naznaniti, da sem danes odprl tukaj, na **Dvornem trgu št. 3.** pod tvrdko

L. Schwentner

novou urejeno knjigarno in trgovino z muzikalijami, umetninami, papirjem, pisalnim in risalnim orodjem.

Moja bogato in ukusno urejena zaloga, katero bodem popolnjeval vedno z najmodernejšimi proizvodi, ponuja mi ugodno priliko, da bodem mogel ustrezati vsakovrstnim zahtevam.

Vsaki nalog izvršil bodem najhitreje in z vso skrbljivostjo, po-sebno pa si hočem prizadevati, da si ohranim pridobljeno zaupanje s strogo pravilnim in poštenim postopanjem.

V Ljubljani, dne 1. julija 1898.

(205) 2–2

L. Schwentner.